

Na periferii vnitřních zemí stojí Půlnoční huť. Dál za ní už se prostírají jen neznámé dálavy vnějších teritorií.

V tomto kraji panuje věčná tma, na obloze chybí hvězdy, ale zato Měsíc sama zůstává stále v úplňku.

Okraje huti obepíná pletenec rezavých kolejí, jen jejich vršky se slabě lesknou do noci. Některé odbočky za starými výhybkami zarůstají kopřivami a pýrem - žádná ale není zcela opuštěná, po každé z nich několikrát do roka projede tichý nákladní vlak.

Vlaky jsou vždy stejné: hranatá lokomotiva se třemi ostrými kulatými světly v čele přitáhne dva vagóny. Ten zadní je malý a dřevěný, postává v něm muž s praporkem v ruce a rudě žhnoucím špačkem cigarety v ústech.

Prostřední vagón má mohutné kovové stěny v rezavě červené barvě. Tady venku ještě zůstává zamčený.

Souprava se pokaždé vynoří na pozadí některé terénní vlny, mírného svahu porostlého zaprášenou travou a heřmánkem, podél skalek a křovisek. Duní na výhybkách, táhla mezi vozy slabě vržou v zatáčkách a vepředu potichu, pravidelně oddechuje motor lokomotivy. Pomalu, po vysokých náspech a mezi plechovými skladišti, ve stínu vodojemů a žilantiny svařovaných rour, se přibližuje k srdci huti, změti koksoven, kychtových plynojemů, kalcinátorů, koagulátorů a věžovitých vysokých pecí připomínajících opevnění Králova hradu. Za hradbami žhne roztavený kov a syčí modré plameny unikajícího flogistonu.

Vlak naposled oddechne a zastaví na dlouhém seřadišti mezi dvěma halami. Motor tiše dobíhá, čelní světla zeslábnou do žluta. Ze dveří, po železných schodištích s ornamentálním litinovým zábradlím, postupně sejde několik mužů v modravých mundúrech připomínajících zákopové uniformy.

Dělníci Půlnoční huti nosí bledé, ostře řezané tváře a chodí rozvázným krokem lidí, kteří vědí, kým jsou. Je jich málo a všichni jsou jedineční. Jejich matky byl oreády. Jejich synové dávno odešli do vzdálených zemí.

Jeden z nich, mistr směny, odemkne zámky na řetězech poutajících velký vagón, ustoupí a počká, až se jeho čelní stěny s rachotem svezou na strany.

Uvnitř leží obelisk ze světlého kamene, není to žádné ze známých dětí Matky kamenů, ale má v sobě něco z nich všech*. Mistr jej zlehka pohladí a dolů mezi koleje odpadne první zrno. Pak se ostatní dělníci pustí do práce. Zakřivenými kartáči začnou obrušovat povrch kamene, nakládají opadaný písek do dřevěných beden a odnášejí ho do huti. Po několika týdnech práce zůstane na voze jen křivé srdce obelisku, nepravidelné jak větev baobabu. Dva muži přistaví dřevěný rámový jeřáb, zachytí stěny vagónu do popruhů, vytáhnou je na jejich místa a vystelou vnitřní plochy kolem srdce obelisku jemnou bílou látkou.

Nasbíraný písek ze zatím taví uvnitř huti, v těch hodinách je dodaleka slyšet setrvalé, nenápadné hučení. Ve slévárenské hale podpírané prolamovanými nosníky se v obrovské vyduuté cihlové peci mění zrna nasbíraná z obelisku v jasnou červeně žhnoucí lávu. Kolem praskají elektrické výboje, ve výškách nad pecí podobné spíš bleskům než jiskrám, proud se žene železnými rošty a roztápí celou konstrukci do ruda.

Po mnoha dnech jakoby zbytečně prodlužované tavby dojde na odpich a roztavená hmota se vytryskne z pece do představené kokily ve tvaru zvoncového poháru. Vzduchem létají jiskry, ale po ukončení toho všeho nikdo nikdy na zemi nenajde sebedrobnější vychladlý úlomek.

Kokila je zavěšena mezi dvěma kolejnicemi. Zaskřípou řetězy a vydá se ven, po visutých mostech a mezi kladkami a ztichlými transmisemi**, které propojují dlouhé linie nikdy nepoužívaných tratí pro závěsné vozíky.

Je jako jediný odlesk Slunce na obloze.

Pomalá cesta kokily zpátky k vagónu trvá celý den. Nakonec s hrknutím zastaví v betonové věži nad nádražím. Od okraje seřadiště se nad trať vykloní dlouhé ocelové rameno s rozžhavenou nádobou na konci. Zastaví se v malé výšce nad prostředním vagónem a všichni čekají.

Odněkud zakřičí píšťala.

V kovovém rameni to zapraská, jako by se chystalo ulomit, a celá kokila se pomalu, plynule nakloní. Roztavená hmota vyplní vnitřek vagónu, obklopí zbytek kamenného jádra, jen bílou látku kupodivu nespálí.

Během několika minut začne tavenina tmavnout. Na jejím povrchu se objeví stříbrné žilky a do hodiny s tichým cinkáním ztuhne zcela a promění se v lesklý ingot.

Znovu zazní píšťala.

Světla na čele vlaku se rozsvítí, muž s cigaretou naposled mávne na pozdrav hutníkům a celá souprava se rozjede po lesklé, dlouhé trati někam daleko. Zdá se, jako by věčně akcelerovala, jako by byla její nejvyšší rychlost nekonečná. Přesto trvá dlouho, než úplně zmizí z dohledu.

Kam jede a co se tam bude dít, to už netuší vůbec nikdo.

Jen nestarší z hutníků prý občas vyprávějí, že přesně po dvou letech, pěti měsících a jedné hodině po tavbě přijde z dálky a jen jakoby ozvěnou sotva postřehnutelné cinknutí kovu o kov.

*) O původu tohoto kamene panují dohady. Bratr Ignatius soudí, že ho do hutě dává posílat sám Rod a doporučuje se těmto otázkám vyhnout, protože člověku nepřísluší zkoumat jednotlivé facetu pramatérie. Červená knihovnice jej ztotožňuje s odrazy Kamene na mýtině a hovoří o myšleném křemenci, Kutverští doporučují brát při pátrání v potaz jedinečnost zrn, která ho tvoří. Lomy, kde se před dávnými časy prý odlamovaly podobné obelisky, prý spatřil Orwyg Lledywyn v kraji blízko Středu.

***) K čemu huť potřebuje pavučinu uhelných lanovek, když se v ní nikdy uhlím netopí, je jedna z jejích mnoha záhad. Je možné, že jsou to pozůstatky nějakých starých procesů a také, že tato jiná hutnění probíhají jednou za tak dlouhou dobu, jakou neobsáhne ani paměť lososů.